

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1263/2022
22.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Радмиле Драгичевић Дичић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Звезданом Говедарица Царић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољен промет акцизних производа из члана 176. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Вићића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу – Судска јединица Богатић К 818/20 од 16.07.2021. године и Вишег суда у Шапцу Кж 169/22 од 07.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.11.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Вићића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу – Судска јединица Богатић К 818/20 од 16.07.2021. године и Вишег суда у Шапцу Кж 169/22 од 07.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу – Судска јединица у Богатићу К 818/20 од 16.07.2021. године, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољен промет акцизних производа из члана 176. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, за које му је изречена условна осуда, и то тако што му утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осуђен на новчану казну у износу од 80.000,00 динара, као споредну казну, коју је дужан да плати у року од пет месеци од дана правноснажности пресуде, с тим што ће у случају да окривљени казну не плати у наведеном року, суд новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора. Истом пресудом, према окривљеном АА је изречена мера безбедности одузимање предмета извршења кривичног дела и то 194 кг сушеног дувана у листу и 41 кг сушеног дувана у листу, који ће се по правноснажности пресуде предати Дирекцији за управљање одузетом имовином. Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а Основном јавном тужилаштву у Шапцу износ од 732,00 динара на име трошкова кривичног поступка, све у року од 15 дана рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Кж 169/22 од 07.06.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Вићића, а пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу К 818/20 од 16.07.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Дарко Вићић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА Републичком јавном тужиоцу, те је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дарка Вићића је неоснован.

Поднетим захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, и то наводима да је побијаним пресудама повређен закон на штету окривљеног, јер је првостепени суд окривљеном изрекао и условну осуду и новчану казну као споредну, а одредбом члана 176. став 1. КЗ, за које кривично дело је окривљени оглашен кривим, није прописно изрицање новчане казне као споредне. Надаље, у захтев за заштиту законитости се указује да се неосновано првостепени и другостепени суд позивају на одредбу члана 48. став 2. КЗ, имајући у виду да, у конкретном случају, окривљени није стекао некакву корист извршењем кривичног дела. Сем тога, бранилац окривљеног наводи да је одредбом члана 48. став 2. КЗ прописано да је законски услов за изрицање новчане казне – као споредне казне, ако је суд изрекао казну затвора, а како је окривљеном изречена условна осуда, у конкретном случају, није могла бити изречена и новчана казна као споредна казна.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе оцењује као неосноване из следећих разлога.

Одредбом члана 43. КЗ су прописане врсте казни које се могу „изрећи“ учиниоцу кривичног дела, а то су: казна затвора, новчана казна, рад у јавном интересу и одузимање возачке дозволе. Дакле, учиниоцу кривичног дела се казне „изричу“. Термин „изрицање“ представља општи појам који се односи на све четири врсте казне које познаје Кривични законик.

Надаље, одредбом члана 48. став 2. КЗ је, поред осталог, прописано и да се за кривична дела учињена из користољубља, новчана казна као споредна може изрећи када није прописана законом.

Чланом 176. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији предвиђено је да ко супротно прописима који регулишу опорезивање акцизама,

неовлашћено производи, прерађује, продаје или ко набавља ради продаје, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини, или на други начин неовлашћено ставља у промет производе који се у складу са законом сматрају акцизним производима, казниће се затвором од шест месеци до пет година.

Сходно изнетом, а како је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољен промет акцизних производа из члана 176. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, јер је поступао супротно прописима који регулишу опорезивање акцизама, обзиром да је предметни дуван набавио ради продаје, а самим тим и ради остваривања користи, а што логично води закључку да се ово дело врши из користољубља, суд је у смислу цитиране одредбе члана 48. став 2. КЗ, могао изрећи и новчану казну, као споредну, независно од чињенице што окривљени АА, у конкретном случају, није осуђен на казну затвора.

Како је окривљеном АА због извршења кривичног дела недозвољен промет акцизних производа из члана 176. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији изречена условна осуда, тако што му је за извршено кривично дело утврђена као главна, казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од две године од дана правноснажности не учини ново кривично дело и новчана казна као споредна, и то на основу члана 48. КЗ у износу од 80.000,00 динара, то одлуком о кривичној санкцији, у конкретном случају, није повређен закон, па Врховни касациони суд наводе захтева којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, оцењује као неосноване.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Звездана Говедарица Царић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.